

Tone Kuntner

PESMI

BREZ TEBE

Brez tebe sejemo
to pomlad,
brez tebe sadimo.
A tvoja semena
sejemo in sadimo.

Brez tebe žanjemo
to poletje,
brez tebe sušimo.
A tvoje žito žanjemo
in tvojo otavo sušimo.

Brez tebe spravljamo
to jesen,
sadove za zimo.
Spravljamo jih, da brez tebe
to zimo preživimo.

K SNEŽNI NA GORO

K Snežni na goro
sva morala priti.
Da sva si mogla
pot potrditi.
In si obljubiti
zvestobo poti.

In videla sva
poleti snežiti. –
In vedela sva,

da s snežne gore
se ni več mogoče
vrniti.

SI REKLA, JA

Si rekla, ja.
Sem rekel, ja.
In, glej, bila sva naenkrat
neločljivo zvezana,
zvezana, zavezana
za vse dni prihodnosti.

Si rekla, ja,
sem rekel, ja,
za pot resnice in srca,
za snažnost duše in mesa,
za vse sladke radosti,
za vse bridke žalosti.

Si rekla, ja.
Sem rekel, ja.
In sva vse bolj utrujena
in sva vse bolj osamljena.
A presvetljena od luči,
ki jo sinova sijeta.

NIKJER IN NIKOLI

Nikjer in nikoli
ne bova več sama,
kar sem jaz oče,
kar si ti mama;

kar sta na nebu
zvezdi prižgani,
popolnoma novi,
po naju
novo imenovani,
vidni, nevidni,
vse dni in noči.

Nerazdružljivo
naju združujeta

z vezmi skrivnosti
boleče sreče
in sta luč
tvojih in mojih
poti.

JAZ SEM ZIDAL

Jaz sem zidal
to najino hišo.

Jaz sem tesaril
in streho pokril.

Jaz sem mizaril
in hišo opremil.

A ti si storila
iz hiše dom.

OD TVOJE LJUBEZNI

Od tvoje ljubezni
sem obsijan:

moje oči
so твоjih oči
odsevi.

O, kakšen dan
nama je dan!
O, kakšni dnevi!

SANJAM TE

Sanjam te
v barvah odtekle mladosti,
kako te,
lepo in zapeljivo,
neosvojeno in neosvojljivo,
po tratah lovim...

Potem se,
tvoj mož,
utrujen zbudim.

Nov dan
ima barve tistih dni, –
dokler jih življenje
spet ne zbledi.

KAKOR RANJENA ŽIVAL

Kakor ranjena žival
se zavlečeš v zavetje
mojega srca in rok.
Kakor ranjena žival.

Moje roke: varna streha.
Moje srce: topel dom.

Drugega ne znam storiti,
kakor te pred svetom skriti
in ljubiti in ljubiti...
In greš spet od mene zdrav.

OB ŽITU ŽITNICE

Ob žitu žitnice zorijo.
Prvih jabolk žejen in lačen,
jih s slastjo užijem:

mehke, gladke,
bele, sladke,
sočne, sončne žitnice.

In za trenutek, se mi zdi,
se ponovi, se ponovi
davni, prvi čas ljubezni.

Ko pa dobro, toplo sonce
jabolka v jesen zori,
mehkih, belih, sočnih žitnic

že nikjer, nikjer več ni.

KAKO VEŠ

Kako veš, da ljubiš?
Resnično, nesmrtno.
Da ni ta ljubezen,
ki nanjo prisegaš,
le lažno slepilo
ali le ena od mnogih utvar!?

Je dobra in sladka
ljubljena stvar?
Jo moraš grenko
kot zdravilo trpeti?
Ali sploh moreš
živeti brez nje?

ŠE RASTE DREVO

Še raste drevo med drevesi,
še vsako pomlad zacveti,
še daje senco poleti,
še vsako jesen dozori.

Domače mi je kakor nekdanj
to ljubljeno, drago drevo.
Vsa druga drevesa okoli
mi vse bolj tuje rasto.

Nikdar ni raslo bolj živo
in ne bolj resnično drevo.
In nikdar ni toliko ptic
v vejah prepevalo.

Saj raste iz rane mladosti,
iz mojih najskrivnejših sanj.
Čeprav mi je, zdavnaj podprto,
pustilo v spomin le panj.

OD KOSTANJŠKA

Od Kostanjška gledam
v zahodno stran.
Teman stojim
pred velikanskim grobom:

tu je svet moj pokopan,
tu leži pod zemljo domačija
z njivami in travniki in polji,
tu ležijo okoli in brajde,
vrt in sadovnjak okoli hiše
in vse steze in stezice in poti...

Le družine ni zakrila prst,
le družine, letine, živine.
Ker so šli.
A njihov duh še plava nad krajino.

In v ozadju:
bela golobica nežna,
kot nagrobni spomenik,
Marija Snežna.

STOPAM TIHO

Stopam tiho
skozi svoj les.
Da ne motim miru,
da ne zmotim sožitja
rasti in trohnenja.

Vsenaokoli ležijo drevesa,
debla in veje,
v svojem lastnem gnijočem listju.

Redke bukve rasto v nebo.
Stojijo kot stebri v podrtem svetišču.

Še sam obstojim.

Spomnim se rajnih.

JE VSAKO SREČANJE

Je vsako srečanje majhno rojstvo,
rojstvo lučke, ki tajno sveti,
rojstvo niti, ki tajno zveže.

Vsak od nas svojo pot potuje.
Vsako pot tisoč lučk osvetljuje.
Vsako srce tisoč nitk povezuje.

Nihče ne hodi po svetu sam.
Vsako slovo je bolečina.
Vsako slovo je majhna smrt.